

Jasmine, peţitoarea

Cenuşăreasa şi şoriceii pierduţi

Jasmine, pețitoarea

de Lara Bergen
Ilustrații de Studio IBOIX

ntr-o dimineață, Jasmine și Rajah se plimbau, ca de obicei, pe străzile aglomerate din Agrabah, în trăsura lor regală. Negustorii din piață se obișnuiseră deja s-o vadă pe prințesă – și chiar și pe credinciosul ei tigru – dincolo de zidurile palatului.

Deodată, trăsura se opri în fața unui cort mare și colorat, instalat la capătul străzii. După cum se vedea treaba, drumul fusese blocat de un circ ambulant.

– Oh, ce distractiv! exclamă Jasmine când citi afișul din apropierea cortului. A venit circul în oraș! Va trebui să-i spun asta și lui Aladin de îndată ce ajungem acasă. Dacă tot veni vorba de casă, continuă ea, ar cam trebui să mergem. E aproape ora prânzului.

Întorşi la palat, Rajah abia dacă se atinse de mâncare.

– Doamne, îi spuse Jasmine lui Aladin, oftând. Rajah nu e deloc în apele lui.

– Ce-o fi cu el? o întrebă Aladin.

Nici unul dintre ei nu-l văzuse vreodată pe Rajah atât de tăcut şi de posomorât – şi de... fără poftă de mâncare!

Dar Jasmine ridică din umeri nedumerită.

– Habar n-am, răspunse ea.

A doua zi dimineață, Jasmine se pregăti să plece iar în piață, de data asta împreună cu Aladin. Judecând după atitudinea lui Rajah, Jasmine crezu că tigrul nu mai voia să părăsească palatul. Dar, spre surprinderea ei, tigrul părea mai mult decât fericit să-i însoțească.

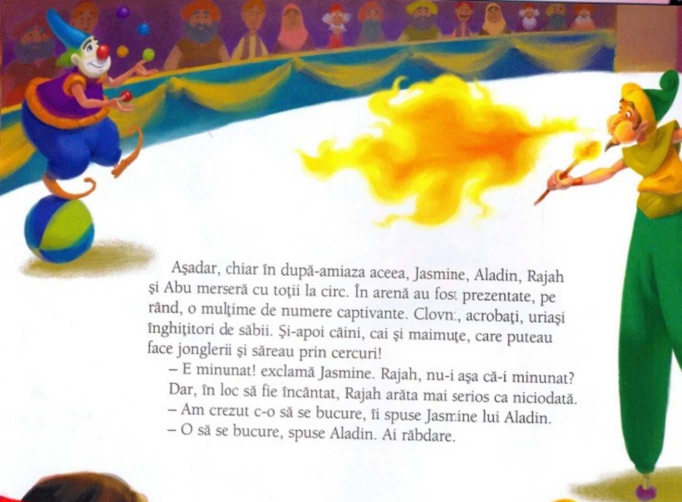

Se opriră în fața cortului circului, iar Jasmine îi arătă lui Aladin afișul.

– Nu crezi că ar fi distractiv? îl întrebă prințesa. Hmm... oare lui Rajah i-ar plăcea să meargă?

Aladin se uită la afiș, apoi la ochii visători ai lui Rajah.

– Da, îi răspunse el. Cred că i-ar plăcea foarte mult.

Aşadar, chiar în după-amiaza aceea, Jasmine, Aladin, Rajah şi Abu merseră cu toţii la circ. În arenă au fost prezentate, pe rând, o mulţime de numere captivante. Clovni, acrobaţi, uriaşi înghiţitori de săbii. Şi-apoi câini, cai şi maimuţe, care puteau face jonglerii şi săreau prin cercuri!

– E minunat! exclamă Jasmine. Rajah, nu-i aşa că-i minunat?

Dar, în loc să fie încântat, Rajah arăta mai serios ca niciodată.

– Am crezut c-o să se bucure, îi spuse Jasmine lui Aladin.

– O să se bucure, spuse Aladin. Ai răbdare.

Lumina slăbi pe neaşteptate, iar proprietarul circului ieşi în arenă pentru a face un anunţ.

– Doamnelor şi domnilor, spuse el cu voce răsunătoare, daţi-mi voie să v-o prezint pe Mallika, vedeta spectacolului nostru!

O tigroaică superbă intră atunci în arenă.

Jasmine văzu cum chipul lui Rajah se lumină dintr-odată. Rajah era îndrăgostit!

Până să se dezmeticească ei, spectacolul luă sfârşit, iar Mallika, tigroaica, se întoarse în culise. Chipul lui Rajah se mohorî iar. Dar lui Jasmine îi veni o idee.

– Hai să mergem în culise, propuse prinţesa, să vedem dacă putem da de ea!

Ieşiră în grabă din cort, îi dădură ocol şi ajunseră la cuştile protagoniştilor spectacolului. Nu fu greu deloc să descopere cuşca Mallikăi.

– Rajah, spuse Jasmine, ţi-o prezint pe Mallika. Mallika, el este Rajah.

– Cu ce vă pot fi de folos? îi întrebă un bărbat care se oprise în spatele lor. Jasmine se întoarse şi dădu cu ochii de proprietarul circului.

– Păi..., începu Jasmine, mi-ar face plăcere să-i ofer Mallikăi un cămin în menajeria palatului meu. Ar fi tare fericită acolo şi...

– Înălţimea Voastră, vă rog să înţelegeţi, o întrerupse agitat proprietarul circului, Mallika este vedeta noastră. Fără ea, circul nu ar mai exista.

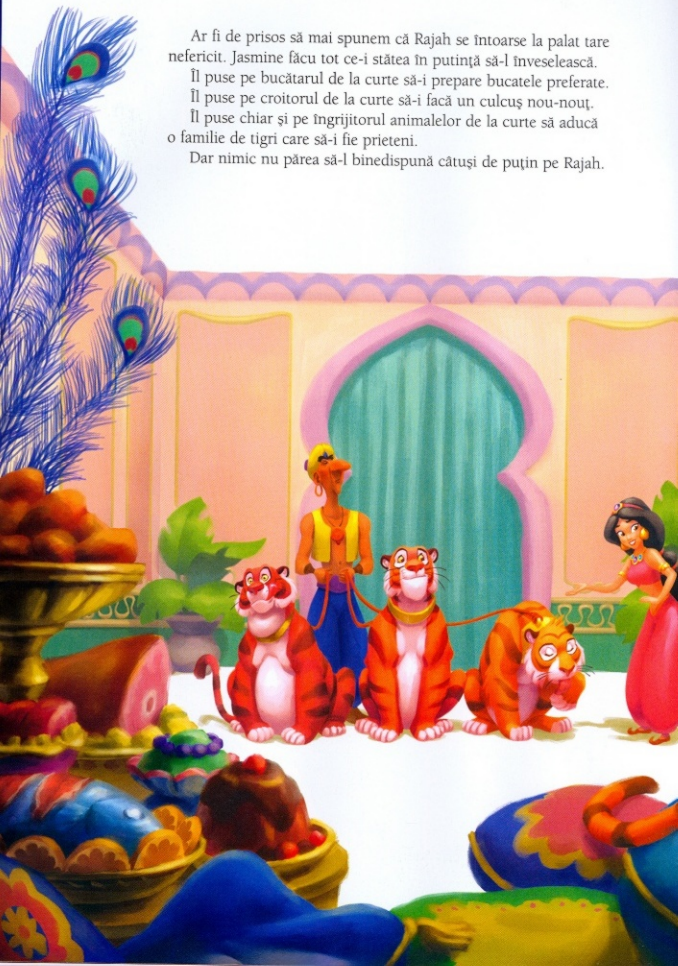
Ar fi de prisos să mai spunem că Rajah se întoarse la palat tare nefericit. Jasmine făcu tot ce-i stătea în putinţă să-l înveselească.

Îl puse pe bucătarul de la curte să-i prepare bucatele preferate.

Îl puse pe croitorul de la curte să-i facă un culcuş nou-nouţ.

Îl puse chiar şi pe îngrijitorul animalelor de la curte să aducă o familie de tigri care să-i fie prieteni.

Dar nimic nu părea să-l binedispună câtuşi de puţin pe Rajah.

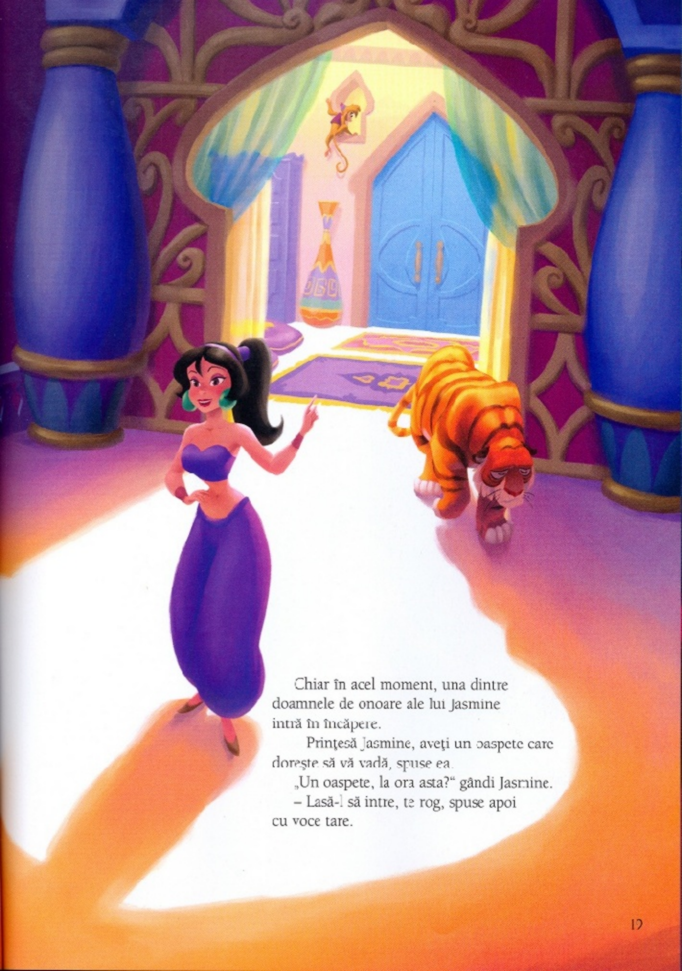

– Bietul Rajah, îi spuse Jasmine lui Aladin în seara aceea, ceva mai târziu. Știu exact ce simte. Îmi amintesc când ne-am îndrăgostit noi doi, cum nu puteam sta departe unul de celălalt. Mâine în zori mă voi duce din nou la circ, să vorbesc cu proprietarul. Sunt sigură că putem ajunge la o înțelegere.

Chiar în acel moment, una dintre doamnele de onoare ale lui Jasmine intră în încăpere.

Prinţesă Jasmine, aveţi un oaspete care doreşte să vă vadă, spuse ea.

„Un oaspete, la ora asta?“ gândi Jasmine.

– Lasă-l să intre, te rog, spuse apoi cu voce tare.

Câteva clipe mai târziu, proprietarul circului intră – împreună cu o Mallika tare tristă.

– Să-mi fie cu iertare, Înălţimea Voastră, spuse el solemn, dar am o problemă. De la vizita Domniei Voastre la circ, vedeta spectacolului meu refuză să mai mănânce, să doarmă sau să-şi facă numărul.

– Îmi pare tare rău, începu Jasmine.

Dar proprietarul circului o întrerupse:

– Nu e vina Domniei Voastre, îi spuse el. E limpede că e îndrăgostită. Chiar dacă e vedeta spectacolului, îmi este în acelaşi timp şi bună prietenă. Vreau să fie fericită. Aşa că am venit să v-o încredinţez Înălţimii Voastre.

Jasmine îşi împreună mâinile.

– Oh, vă mulţumesc! exclamă ea. Rajah va fi aşa de fericit!

Jasmine nici nu mai apucă să-l cheme, că Rajah veni în fugă spre Mallika.

CIRC AZI ȘI ÎN FIECARE ZI, LA PALATUL SULTANULUI, GRATIS

Chiar de-a doua zi, afişele circului fură înlocuite în tot ţinutul Agrabah. Circul se mută într-un parc din apropierea palatului lui Jasmine, şi, începând din acea zi, acolo rămase.

La curte se organiză un bal în cinstea marelui eveniment. Şi toţi – Jasmine, Aladin, proprietarul circului, tigrii, chiar şi maimuţele – au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi!

Cenușăreasa și șoriceii pierduți

de E.C. Llopis
Ilustra;ii de IBCIX
şi Michael Inman

Stelele sclipeau pe cerul senin al nopţii, când prinţul şi Cenuşăreasa ieşiră pe terasă, plutind în paşi de dans.

– Ţi-e frig, draga mea? îşi întrebă el prinţesa.

– Doar un pic, dar...

Zâmbind, prinţul luă o cutie pe care o ascunsese sub o bancă. Înăuntrul ei se afla un mantou superb.

– Oh, este pur şi simplu minunat! exclamă Cenuşăreasa. Îţi mulţumesc!

A doua zi de dimineață, Cenușăreasa îi arătă mantoul lui Suzy, șoricica.

– Nu-i așa că prințul este tare bun cu mine? întrebă ea.

– Di-din cale-afară de d-drăguț! dădu Suzy din căpșor, frecându-și boticul de haina călduroasă.

Cenușăreasa nu observă că Suzy tocmai venise, înghețată, din frigul de-afară. Șoricica tremura, deși era cald în încăpere!

Chiar în acel moment, Gus şi Jaq se cocoţară iute pe măsuţa de toaletă a Cenuşăresei.

– Cenuşăreaso! Cenuşăreaso! clănţăniră ei.

În graba cu care ieşi pe uşă, la întâlnirea cu prinţul, Cenuşăreasa nu-i auzi. Ea nu ştia că şi lor le era frig!

Curând, alţi câţiva şoricei îngheţaţi intrară tremurând în încăpere. Se aşezară cu toţii în faţa focului şi rămaseră acolo până ce dinţii li se opriră din clănţănit. Sărmanii şoricei petrecuseră noaptea în podul îngheţat! Sperau că Cenuşăreasa îi va lăsa să stea în camera aceea călduroasă. Dar exista o problemă.

– Uş, uş de-aici!

Jupâneasa cea haină se năpusti în cameră şi începu să-i alunge pe şoricei.

– Aţi murdărit tot castelul! strigă ea. Am să pun grădinarul să vă ducă de-aici!

Ea era motivul pentru care şoriceilor le era frig – şi frică! Stătuseră în pod pentru a se ascunde de ea!

Șoriceii se cocoțară iar în podul înghețat, neștiind unde altundeva să se ducă.

– *Cenușărico*, suspină Gus.

Șoriceii aveau nevoie de ajutorul ei!

Deodată – ZBANG! –, grădinarul trânti niște cuști deasupra șoriceilor și-i prinse pe toți în ele!

– Acum du-i afară! țipă jupâneasa. Și du-i departe de-aici, cât poți de departe, ca să nu se mai întoarcă niciodată!

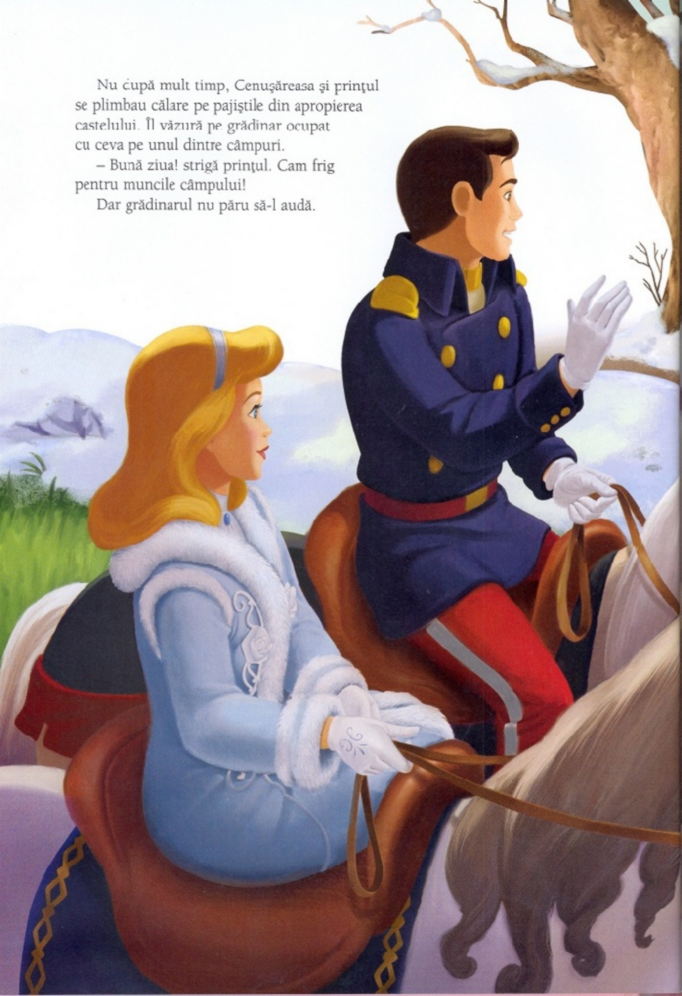
Desigur că Cenușăreasa habar n-avea de cele întâmplate, așa că porni alături de prinț într-o plimbare pe domeniul castelului.

– Hai să mergem la grajduri! spuse deodată Cenușăreasa. Le-am putea da bineţe cailor.

– Şi poate facem şi-o plimbare călare? întrebă prinţul cu speranţă în glas.

– Minunată idee! răspunse Cenuşăreasa.

Nu după mult timp, Cenuşăreasa şi prinţul se plimbau călare pe pajiştile din apropierea castelului. Îl văzură pe grădinar ocupat cu ceva pe unul dintre câmpuri.

– Bună ziua! strigă prinţul. Cam frig pentru muncile câmpului!

Dar grădinarul nu păru să-l audă.

Când prinţul şi prinţesa se întoarseră la grajduri, prinţul întrebă:

– Nu ţi s-a părut ciudată purtarea grădinarului?

– Poate că era preocupat de ceea ce făcea, răspunse Cenuşăreasa, căzând pe gânduri. Trebuie să fie tare greu să te ocupi de grădinărit când pământul e îngheţat.

Dar grădinarul nu era preocupat de grădinărit. Era îngrijorat de soarta șoriceilor! Știa că aveau să înghețe dacă i-ar fi lăsat pe câmp.

– În regulă, le spuse el ajutoarelor lui. Să nu suflați o vorbă jupânesei, dar eu aș vrea să-i duc pe sărmanii șoricei la grajduri.

Așa că-i duseră pe șoriceii recunoscători în noua lor casă și îi și hrăniră pe deasupra.

Șoriceii se cuibăriră laolaltă în șură, dar, pe măsură ce se apropia noaptea, li se făcea mai frig. În cele din urmă, caii le dădură voie să se cațere în coamele lor, ca să se încălzească.

– Tare bine-i aici, spuse Gus somnoros.

Între timp, Cenuşăreasa începu să se îngrijoreze. Unde erau oare micii ei prieteni?

„Jaq şi Gus!“ se gândi ea deodată. „Au vrut să-mi vorbească azi-dimineaţă, dar eu am plecat în grabă, ca să mă întâlnesc cu prinţul. Mă întreb dacă nu cumva aveau ceva important să-mi zică.“

Cenuşăreasa căută prin palat, sperând să-şi găsească prietenii, dar dădu nas în nas cu prinţul.

– Bună seara, draga mea! o salută prinţul vesel. Cauţi şi tu aceeaşi persoană pe care o caut şi eu?

– Persoană? întrebă Cenuşăreasa. Nu tocmai! Eu îi caut pe şoricei!

– Ah, făcu prințul. Iar eu o caut pe jupâneasă, care se pare că i-a alungat din castel azi-dimineață. Spunea că sunt murdari!

– Murdari! Oh, nu! începu Cenușăreasa să plângă. Nu sunt murdari. Și-apoi, or să înghețe afară.

– Nu te-ngrijora, draga mea. Șoriceii și-au găsit un nou prieten.

Prințul îi povesti apoi Cenușăresei despre grădinar și despre ceea ce făcuse acesta.

Cenușăreasa și prințul merseră împreună la grajduri, unde-l găsiră pe grădinar și-i mulțumiră. Cenușăreasa îi trezi apoi pe șoricei, care se ghemuiseră confortabil în coamele cailor.

– Cenușărica! Cenușărica! începură șoriceii să chițăie bucuroși.

Câteva seri mai târziu, la castel avu loc un mare bal – la care grădinarul fu oaspete de onoare. Jupâneasa cea haină fusese trimisă la bucătărie, să curețe cartofi. Nu mai avea să-i necăjească niciodată pe șoricei. Între timp, șoriceii sărbătoriseră deja evenimentul prin propriul lor banchet. Cât despre cai, primiră toți porții de mere în plus!

Colecția „Prințesele Disney"

Află mai mult pe:
www.litera.ro

ISBN 978-606-600-602-6

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul pentru România
4 Colours www4colours.ro

Radin print 4 Colours

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Bergen, Lara
Llapis, E.C.
Jasmine, pețitoarea; Cenușăreasa și șoricelii pierduți / Lara Bergen, E. C. Llapis; il.: Iboix și Michael Inman; trad.: Valentina Georgescu. - București
Litera Internațional, 2011
ISBN 978-606-600-602-6
I. Inman, Michael (il.)
II. Bergen, Lara
III. Georgescu, Valentina (trad.)
82-93-31=135.1

Copyright © 2011 Disney Enterprises, Inc.
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 021 319 63 90; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
Editori: Vidrașcu și fiii
Traducere din limba engleză: Valentina Georgescu
Redactor: Irina Ilie
Copertă: Vladimir Zmeev
Tehnoredactare și prepress: Vlad Panfilov